

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γειά σου.

Κρατάω πράγματα από το χθες, δεν μ' αρέσει να πετάω τα παλιά γιατί έχουν απάνω τους κάτι δικό, αγαπητό, την ιστορία μας. Κι ήρθε ο καιρός να ξεχωρίσω και να ξεδιαλέξω και να... συμμαζευτώ. Και τι βρήκα, Γιώργο μου, κάτι χαρτιά γεμάτα χθες, γεμάτα αναμνήσεις! Από προσκλητήρια γάμων, κάρτες ευχετήριες μέχρι φυλλάδια ιστορικά Συλλόγων. Τα εκατό χρόνια από την απελευθέρωση της Λέσβου, της Ενορίας του Μπέλμορ, θεατρικά προγράμματα, πανηγυρικές εκδόσεις των εφημερίδων και άλλα άχροντα μεν, αλλά σημαντικά στην πορεία μας σε τούτη την Παροικία. Τα περισσότερα τα δίνω στον Καναράκη, αυτός είναι το Υποθηκοφυλακείο μας. Έχει μαζέψει τόσο γραφικό υλικό! Όμως είναι κι εκείνα τα προσωπικά, που σαν μαντίλια χαιρετισμού κουνιούνται στον άνεμο της μνήμης. Είναι κομμάτια από τον εαυτό μας, είναι αυτά που ζήσαμε, είναι αυτό που είμαστε. Παλιά γράμματα που μας μιλάνε για το χθες, κάποιους καιρούς, κάποιες χαρές, τραγούδια και κεντήματα στο παραμύθι της ζωής μας. Κάποτε πρέπει ωστόσο να τ' αποχαιρετίσουμε όπως αποχωριστήκαμε τόσους αγαπημένους, όπως αποχαιρετίσαμε τον νεανικό εαυτό μας. Δεν τελείωσε η ζωή μας, έχουμε το σήμερα στολισμένο την πείρα, που είναι σαν γεύση από γλυκό όταν κοιτάμε πίσω.

Ξέρω τις πιο πολλές φορές σκεφτόμαστε και μνημονεύουμε πίκρες και βάσανα. Αχάριστοι κι αχόρταγοι κι ωστόσο το θέλουμε να ζήσουμε όσο πιο πολύ γίνεται, την αγαπάμε τη ζωή. Και είναι ωραία σ' όλες τις εποχές, είναι τα μάτια τη βλέπουνε καλά. Κι οι αναμνήσεις είναι κομμάτια της ζωής. Και να σου πω και κάτι προσωπικό. Βρήκα σ' αυτά τα μουσειακά κατάλοιπα και μια παλιά εφημερίδα με δικό μου ποιήμα! Πόσο παλιά; 1948! Από τα μαθητικά μου χρόνια. Φαίνεται πως από τότε... αεροβατούσα!

Σε κούρασα, όμως, τα μνημειακά σήμερα, έχουμε και το σύννεφο το βαρύ του μνημονίου που αντιμετωπίζει η Ελλάδα και θα μου πεις, ποιός ενδιαφέρεται για τις δικές σου σκέψεις. Έλα, μωρέ, κουβεντούλα κάνουμε, δυο λέξεις είπα... δεν έκοψα και δέντρο, που έλεγε κι

η θειά μου η Παναγιώτα.
Θα σου γράψω κι ένα ποίημα για να μπει γκρινιάζεις.

ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΣΗ
Σήκω να δεις το δειλινό,
ο πλιος χάνεται,
γαλάνια η ώρα τούτη,
ώρα της συγκέντρωσης,
είν 'ώρα γι' απολογισμό,
τον ισολογισμό μας.

Δεν κάναμε πολλά, δεν τελειώσαμε
κι ονειρευτήκαμε, αλλήθεια, τόσα!
Μα όλα είχαν πίστη και συνέπεια,
δεν παραβλέψαμε την τάξη
και το πρέπει.

Στοχάσου
τις χαρές που ζήσαμε,
τις χαρές που δώσαμε,
τη χάρη την τρανή
της παρουσίας μας.

Δεν κάναμε πολλά μα είναι καιρός
να ανεμίσουμε ένα μαντόλι
συγκατάβαση στον πλιο.

Γρηγόρης.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,
Μα είναι να μη γκρινιάζω επειδό
θέλω να στολίζω τη στήλη μας με
ένα ποίημά σου; Για μένα, ξέρεις,
δεν υπάρχει τέλειο δείπνο αν δεν
συνοδεύεται στο τέλος από το γλύκισμα και τα ποιήματά σου είναι το
γλύκισμα που αφήνει την τελευταία
όμορφη γεύση. Οπως όλοι, αγαπητέ
φίλε, έχω ζήσει κι' εγώ το μερδικό
μου από πολλές πίκρες και βάσανα,
όμως περισσότερο «στοχάζουμαι
τις χαρές που έζησα και τις χαρές
που έδωσα», που λές και προσπαθώ
να ζω τις χαρές του σήμερα και
τις χαρές που μπορώ να δώσω ακόμη.
Πριν έρθει ο καιρός που χαρές,
ούτε να πάρω θα μπορώ, ούτε να
δώσω.

και μια φίλη αγαπημένη μού λέει «Γιώργο σταμάτα να πίνεις γιατί θα γίνουμε ρεζίλι!». Με κυρίευσε τότε το φιλοσοφικό μου και τίς λέω «άσε με ρε φιλενάδα στον καῦμό μου, π ζωή πέρασε από δίπλα και δεν την είδα...».

Οταν ήμουν παιδί, η ζωή φαινόταν ατέλειωτη και βιαζόμουν να «μεγαλώσω», να φορέσω μακρύ παντελόνι και γραβάτα, όταν έγινα έφηβος βιαζόμουν να γίνω «άντρας», με γυναίκα και παιδιά και όταν έγινα άντρας βιαζόμουν ν' αποκτήσω πλούτη, μέχρι που κατάλαβα ότι η ζωή πέρασε δίπλα μου και στη βιασύνη μου δεν την είδα.

Τώρα δεν βιαζόμαι πια καλέ μου φίλε, περπατώ δίπλα στη ζωή και κάθε μέρα που ξημερώνει έχει τη δική της χάρη, κάθε μέρα είναι ένα ακόμη δώρο που το απολαμβάνω. Δεν έχει σημασία αν είναι ένα τηλεφώνημα, ή ένα πλεκτρονικό μήνυμα από πρόσωπα αγαπημένα, μια συνάντηση με καλούς φίλους, ένας περίπατος στην παραλία, ακόμη και αυτά που γράφω τώρα και ξέρω πως θα τα διαβάσεις εσύ και χιλιάδες άλλοι. Σημασία έχει πως σήμερα εσύ κι' εγώ καταγράφουμε τις αναμνήσεις του χθες και δημιουργούμε τις αναμνήσεις του αύριο. Αυτό σημαίνει Ζωή, αυτό σημαίνει ότι υπάρχουμε και εφόσον υπάρχουμε δημιουργούμε επειδή μόνον όταν τελειώσει η δημιουργία, αγαπητέ Γρηγόρη, αρχίζει το τέλος...

Τώρα σε κούρασα εγώ φίλε, αλλά φταίς κι' εσύ που με προκαλείς με τη σοφία σου. Νάσαι πάντα καλά, να μάς φωτίζεις...

